

### [Stensballe.]

giver sig klart til Kende i § 1, sidste Stykke, hvor det foreslaas, at der ikke kan gives Eneret paa en Benævnelse hentet fra en Erhvervsvirksomhed. Jeg forstaaer det saaledes, at der ikke kan gives Eneret paa Benævnelsen „Ingeniør“ eller „Arkitekt“ alene, men at Benævnelsen „Ingeniør“ eller „Arkitekt“ vel kan benyttes som Led i et Ord. Det er en langt mindre omfattende Enerets-Benævnelse, end der er givet i andre Lande, og det er vel ogsaa derfor, at Lovforslaget er formuleret saadan, at det ikke som Lovene i Østrig og Polen — hvor selve Ingeniør- og Arkitektbetegnelsen er beskyttet — indeholder Dispensationsregler for Personer med mindre teoretisk, mindre videnskabelig Uddannelse, men som har suppleret denne Uddannelse med et vist Antal Aars fagteknisk Praksis eller — som i Polen — har udmærket sig ved fremragende Virksomhed i et teknisk Fag. Disse sidste kan Samfundet ogsaa paa anden Maade give Anerkendelse, f. Eks. ved Tildeling af Dokortitelen *honoris causa* o. s. fr. Men jeg tror, at naar der i Lovforslaget kun er Tale om Enerets-Betegnelsen med den Indskrænkning, § 1 indeholder, skal man være betænkelig ved at indføre Dispensationsbestemmelser i en Lov som denne, da det efter min Overbevisning vil være uhyre vanskeligt gennem saadanne at skabe Sikkerhed mod Misbrug, saaledes at man opnaar den tilsigtede Beskyttelse for Samfundsinteresserne.

Lovforslaget er ikke ensidigt udformet under Hensyn til ganske specielle Uddannelser og Prøver, tværtimod, det er ret alsidigt udformet, og ganske naturligt er Beskyttelsen af akademiske Grader taget med ind under det. Lovforslaget omfatter ogsaa Prøver indenfor forskellige Omraader, der maa anses for ligestillede, og det foreslaas, at der for dem, som har bestaaet Prøverne, skal kunne fastsættes samme Benævnelse, jfr. § 1, Stykke 2. Dette finder jeg ganske rimeligt. Der gives ogsaa ganske naturligt Adgang til at benytte en autoriseret Benævnelse for Personer, der i Udlandet har gennemgaaet en Uddannelse, som skønnes at kunne sidestilles med en her i Landet med en af de i § 1 nævnte Prøver afsluttet Uddannelse, ligesom det i Henhold til § 4 kan bestemmes, paa hvilke Betingelser her i Landet bosatte Personer kan benytte en i Udlandet erhvervet Betegnelse for Uddannelse indenfor det paagældende Omraade. At der kan idømmes Bøde for

Overtrædelser, anser jeg for rigtigt, og ligeledes, at der findes Overgangsbestemmelser.

Jeg er ikke helt klar over, om det overhovedet er nødvendigt, at der sker Dobbeltbehandling, baade i Statsministeriet og i det Ministerium, under hvilket det paagældende Omraade sorterer, om det ikke vilde være fuldt ud forsvarligt at overlade det Ministerium, under hvilket det paagældende Omraade hører, at give Eneretten for sit Vedkommende. Ensartetheden kan vel næppe kræve det Omsvøb, der her foreslaas, thi Statsministeriet kan vanskeligt gaa imod det enkelte Ressortministerium. Jeg er heller ikke saa sikker paa, at det skulde være nødvendigt at optage Bekendtgørelse derom i Statstidende, men det er i hvert Fald et mindre Spørgsmaal.

Det er, som jeg allerede har udtalt, et ret nyt Omraade, vi her befinder os paa, og Omraadet er vigtigt og betydningsfuldt. Jeg finder det derfor ønskeligt, at Forslaget underkastes en Udvalgsbehandling, og jeg kan tilføje: en Udvalgsbehandling af velvillig Art, men saaledes at vi faar en nøje Gennemgang af Forslagets enkelte Bestemmelser og en Overvejelse af det rigtige i at indføre disse i den Form, hvori de her fremtræder. Det er derfor min Hensigt ved Afslutningen af denne første Behandling at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

**H. P. Johansen:** Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa visse Medborgere, som har erhvervet sig en særlig Uddannelse og har bestaaet en særlig Prøve, det vil sige en Prøve, der er kontrolleret og anordnet af det offentlige. Som Eksempler paa, hvem der især kan være Tale om at drage ind under Loven, har været nævnt Ingeniører og Arkitekter, og der kunde maaske tillige være Tale om enkelte andre i denne Forbindelse. Formaålet med Forslaget er at sikre de Personer, der har en saadan Uddannelse, den Begunstigelse, at de har en særlig Ret til at knytte bestemte Betegnelser til deres Navn, hvoraf naturligvis følger, at andre, som ikke har en saadan Uddannelse, ikke har Ret til at bruge Betegnelsen. Jeg vil tillade mig at gaa ud fra, at der neppe, i hvert Fald ikke med Rette, kan indvendes noget imod det Princip, der er nedlagt i Lovforslaget. Det er formentlig saaledes, at saa godt som alle erkender, at man ikke bør have Lov til at skilte med og reklamere med en Uddannelse, som man ikke er i Besiddelse af. Alle er sikkert enige om, at de Borgere, der har